

Az elsodort falu

SZABÓ DEZSŐ

– Látod, Jenő bátyám, mindenkit meg kell érteni. [...] A Judit csodálatos szépsége nem ebbe a kisvilágba való volt. [...] Most aztán Pestre ment, hogy valamelyik színi iskolában szerencsét próbáljon. [...]

[...] Én pedig azt mondom, hogy az a lány, aki titkon elhagyja a tiszta szülői házat s nekifut a modern Sodomának, az egy utolsó cafat. [...]

Reggel, mikor a bérkocsi átdöcögött vele a Rákóczi utcán, nagy szomorúság lepette rá. Hát ez Pest, ezek a csúf füstös, otromba kőszörnyetegek, ezek a mezei poloskaszerű hordárok, ez a csúf nép, mely végigcsorog a piszkos kövezeten? [...]

Lenn az utcák rohanása, az összefutó zaj, az életébe bezáporozó emberarcok eddig nem érzett mámort égettek beléje. Mintha fülledt szerelem lett volna a levegő, mintha millió ölelés forrósította volna testét, odavert pezsgősüvegek cserepei csattognának az aszfalton, guruló aranyok csengése énekelne fülébe. Mintha az egész életet tépő vad város egy részeg karnevál őrült forgataga volna, mely az ő szépsége körül örvénylik bódult keringéssel és ő volna a királynője, a mámore, a halála ennek a toporzékoló életnek. És tényleg, emberek döbbsentek rá szépségére, égő szavak szöktek ki belőlük, felriasztott vágyak parazsa sziporkázott utána. [...]

Juditnak már égő szenvedés és lázas hallucináció volt Pest, de azért mégis új meg új hetet maradt ott. Gyűlölte a roppant város valóságát, mely nem az ő valósága volt, mely megcsalta őt, kitepte belőle az egyetlen álmot, melyért élet volt fiatal élete. Faja káprázott szeméből gyermeksége előépült és zokogása mély volt, egész életéből jövő.

(1. kötet. Budapest, 1919. 118., 128., 147.)